

Lea Porsager, FULL OF BEANS, 2020 © Lea Porsager. Foto: Malle Madsen

LEA PORSAGER

STRIPPED

21.11 2020 – 16.5 2021

STOCKHOLM

Om utställningen

Om vi drar bort människans varseblivning från det som existerar är allt i rörelse. Allt fast och statiskt är endast skenbart: på molekylnivå finns bara vibrationer. Hur kan vi ta upp energier som både utgör och överträffar vår mänsklighet? Kan vi få en glimt av världar bortom våra sinnen? Vad kan en konstnärlig undersökning av själva materiens natur ge oss idag? Frågor av det slaget ligger bakom Lea Porsagers utställning "Stripped".

Vi försjunkar i en sorts teknikindustriell gravplats: "G.O.D. [GENERATOR.ORGANIZER.DESTROYER]", tre vindkraftsvingar som styckats. De mäktiga rotorbladen som bryter vinden har själva skurits upp i en våldsamt gest eller av ett osynligt diagram. Material, form och volym sätts i rörelse eller ger vika i mötet med energi. En inre rymd rubbas av yttre element. Även tiden löses upp: det är som om Porsagers verk ser tillbaka på vår civilisation från en framtid som ber om att återskapas, återställas. Kanske är det styckade vindkraftverket ett tecken på att vi äventyrar räddningsfarkosterna som för oss in i framtiden. Eller kanske kan vi komma dit genom portaler – maskhål eller feminina hålrum – som blottas av snitten i vingarna.

Väderkvarnen, en monumental form som rörs upp av vindens icke-kropp, har en förmåga att leta sig in i fantasin. Den spanska författaren Cervantes' romanfigur Don Quijote är berömd för att ha förväxlat 40 molinos med jättar och hjältemodigt slagits mot dem, ensam.

På 1700-talet hade filosofen och mystikern Emanuel Swedenborg en vild uppenbarelse om andeliv på Mars, efter att han i en dröm fått en väderkvarnsvinge i huvudet. Och det brusande ljudet av vindkraftverket som var granne med Porsagers hem gav henne mardrömmar som barn.

Lea Porsager, G.O.D. [GENERATOR.ORGANIZER.DESTROYER], 2020 © Lea Porsager. Foto: Åsa Lundén/Moderna Museet

"G.O.D." och den tredimensionella datoranimeringen "MIGHTY RUSHED EXPERIMENT" utgår ifrån en omtvistad kvantfysisk teori om "vindar av mörk materia", ett kosmiskt fenomen beskrivet som ett viktigt element i jakten på den saknade mörka materian. Vindarna sägs härröra från de årstidsrelaterade vågor som vi utsätts för när jorden kretsar kring solen. På den här verklighetsnivån är naturen av en magnitud som ligger bortom människans räckhåll – det är en natur bakom "naturen".

"MIGHTY RUSHED EXPERIMENT" tar oss i riktning mot denna värld med abstrakt bildspråk och ett soundtrack som bygger på ett mantra från tantrisk yoga. Ibland måste kunskapen tänjas till det yttersta om vi vill "möta universum på halva vägen", för att citera fysikern Karen Barad. Utanför vetenskapen är extasen en av människans möjligheter att få kontakt med det ickemänskliga: att lämna självet och ställas inför en grundläggande sårbarhet.

I Porsagers verk kolliderar vetenskap med esoteriska läror – två kunskapsformer som hållits åtskilda av den moderna epoken. Det finns både förvirring och insikter och en märklig sinnlighet i deras

oauktoriserade mellanhavanden. En fjärde vindkraftsvinge har förvandlats till en jättelik gul saccosäck, i perverteringen av en stabil ordning till något slitet och formbart ("FULL OF BEANS").

Lea Porsager, BARE EXCITATION, 2020 © Lea Porsager. Foto: Malle Madsen

I "BARE EXCITATION" har tio cylindrar som liknar bönekvarnar monterats på en aluminiumram med samma mått som konstnären Marcel Duchamps "Det stora glaset" (1915–23). Kvarnarna är placerade

i ett magnetfält, så att om en av dem vidrörs, aktiveras flera. Magnetism är ännu en osynlig kraft som uppträder genom sina effekter, och "Det stora glaset" är ett befryndat verk som leker med språng mellan dimensioner – i likhet med verk av andra esoteriskt inspirerade konstnärer före och efter Duchamp.

Konstverkets ande "sätts i brand av sin motsats, av det materiella" skrev filosofen Theodor W. Adorno i mitten av 1900-talet. Det finns mycket av både materia och vind i Porsagerutställningen som kan sätta eld på anden – men när man betraktar det materiella ur det oförnimbaras perspektiv blir det svårt att greppa förhållandet mellan materia och ande. Det är inte alls klart vad andlighet betyder idag. I utställningen antyds en annan väg till det andliga av en serie målningar som, med en sexuellt explicit ordlek, lånat sin form från den religiösa ikonerna som ett bildsystem för att öppna själen och göra det gudomliga synligt: "GLOSSOLALIC ICU_nTS I-X".

Mellan det sedda och det osedda, och mellan spänning och utmattning, kan vi hitta en ingång till det andliga – i meningen behovet att föreställa sig och omskapa sätt att förnimma de djupa materiella dimensionerna av vår värld: en övning i kosmisk harmonisering och ödmjukhet.